

C E S T A

D O M T Ů

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

1. DÍL SÉRIE APOKATASTASIS

CESTA DOMŮ

Markéta Chaloupková

Cesta domů
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-9-6

Obsah

1. kapitola	6
2. kapitola	10
3. kapitola	13
4. kapitola	16
5. kapitola	19
6. kapitola	21
7. kapitola	23
8. kapitola	26
9. kapitola	29
10. kapitola	33
11. kapitola	37
12. kapitola	40
13. kapitola	42
Epilog:	52
Dodatek:	57

Série „**Apokatastasis**“ se odehrává na fiktivním ostrově „Le pays des Cygnes“, poblíž Francie.

První díl „**Cesta domů**“ je příběh sedmnáctiletého Davida, který v opilosti udělá několik zásadních chyb a následně musí čelit své minulosti, křesťanům a Bohu. Pojednává i o vyvraždění valdenské církve a odehrává se v letech 1654-1655.

„**Pekelný plán**“ se odehrává o sedmnáct let později, roku 1672, a je to zamyšlení nad učením o pekle a zároveň příběh o plánovaném zločinu a následném trestu a o překladu Bible. Smíření a Boha v něm hledá mladý hrabě Nikolas Renard, v jehož hlavě se jistý pekelný plán opravdu zrodil.

Třetí díl „**Svobodná zvůle**“ pojednává o kazateli Jonathanovi Wardovi, který rád vymýšlí ohnivá kázání na téma „hříšníci v rukou rozhněvaného Boha“. To, co se v důsledku jeho proslovů přihodí, přivede Jonathana do rukou rozzlobeného krále a donutí ho to přehodnotit celý jeho dosavadní život. Nikolas se má stát Jonathanovi na této cestě, jejíž děj začíná roku 1675, průvodcem. Zároveň je také zamilovaný a nutně potřebuje sehnat nějaké velbloudy.

(Předlohou je stejnojmenné kázání Jonathana Edwardse, který ovšem žil až v 18. století.)

Čtvrtý díl „**Marnotratná Lucie**“ je kniha o osudech nejmladší dcery Nikolase Renarda, která utíká z domova, jen aby zjistila, že si přece jen nedokáže zařídit život po svém tak snadno, jak si myslela. A pak je tu ještě Adam Croy, čerstvý absolvent univerzity a Nikolasův oblíbený student, kterého hrabě zaměstná a který se vydá tu namyšlenou holku, o které nemá valné mínění, hledat. Kniha se odehrává v letech 1705-1706.

Pátý díl „**Poslední dopis**“ je příběh z roku 2019. Luisa Wardová najde ve starém psacím stole dopis, který psal Nikolas Renard své dceři Lucii den před smrtí. S manželem se vydává na dovolenou na Le pays des Cygnes a pátrá po osudech dávných křesťanů, kteří mají s její rodinou zřejmě něco společného.

„**Apokatastasis**“ znamená obnovení a série, tedy díly 2-5, jsou zamyšlením nad učením o obnovení všech věcí a o smíření. „Cesta domů“ je spíše „prequel“ k celé sérii a společného s ní má jen to, že pojednává o sedmnáctiletém Davidovi, který je pak pro další děj jednou z důležitých postav.

Předmluva

Tato kniha se částečně odehrává na fiktivním ostrově Le pays des Cygnes poblíž Francie a částečně v Alpách, v Savojsku – což bylo samostatné vévodství mezi Francií, Švýcarskem a Itálií, které bylo součástí Svaté říše římské. Velká část Savojska je od roku 1860 součástí Francie, část patří Itálii a menší díl i Švýcarsku.

Hlavní postavy a zápletky knihy jsou vymyšlené, ale události, týkající se valdenské církve, jsou z části skutečné a došlo k nim v roce 1655. Mým cílem nebylo přinést fakta ohledně valdenské církve, jde spíše o krátký příběh, ve kterém hlavní hrdina čelí své minulosti, křesťanům a Bohu.

Vycházela jsem z Komenského popisů, jak valdenští museli utíkat z hor uprostřed kruté zimy a po sepsání knihy jsem v jednom dokumentu slyšela, že hlavní masakr se udál 24.4.1655. V zimě se část lidí prý pouze stáhla do hor do jiných vesnic. Proto berte popis pronásledování valdenských s jistou rezervou, časové informace o samotném útoku na ně zřejmě nejsou správné. V závěru knihy je Komenského text, ze kterého jsem vycházela. Komenský tvrdí, že tito křesťané utekli do hor v 7. století, ale slyšela jsem i informace, že tam žili už od 1. století.

1. kapitola

Mladý hrabě David Paon stál na kopci nad hlavním městem Rouge a třásl se vzteky. V jedné ruce měl výtisk francouzské Bible a v druhé láhev tvrdého alkoholu.

„Křesťani,“ procedil nenávistně mezi zuby. „Jak by bez nich bylo na světě hezky!“

Na chvíli se zadíval do dálky, kde bylo na obzoru vidět pobřeží Francie. Tam věděli, jak na ně. Od známé Bartolomějské noci (1572) uplynulo sice už přes osmdesát let a ve Francii už dávno vstoupil v platnost Edikt nantský, který od roku 1598 zaručoval protestantům téměř stejná práva jako katolíkům, ale stejně měl David za to, že by taková malá Bartolomějská noc prospěla i tomuto ostrovu.

Le pays des Cygnes bylo nezávislé království, ve kterém žilo přes dvě stě tisíc obyvatel. Ve chvíli, kdy začaly ve Francii hugenotské války, utekla řada francouzských křesťanů sem, do této řídky obydlené ostrovní země. Na druhé straně hory Tranchant vzniklo díky tomu celé nové město, zaplněné z větší části těmito uprchlíky. Nebylo se čemu divit. Na ostrově se mluvilo francouzsky a králové tohoto malého ostrova byli novým uprchlíkům příznivě nakloněni.

A tak tu počet obyvatel stále vzrůstal. V Evropě docházelo k nějakému pronásledování protestantů každou chvíli. Proudili sem i valdenští, kteří si od roku 1560 nemohli být v Savojsku už také dál jistí tím, co je čeká. Tehdy přišli o některá ze svých alpských údolí a privilegií a začaly jim těžší časy.

A jestli někdo dokázal Davida rozzuřit, byli to právě valdenští. V podstatě o nich nevěděl vůbec nic, ale byli ve své víře mnohem horlivější a přesvědčivější než ostatní. V hlavním městě měli krásný nový kostel, ve kterém kázal už pár let jakýsi ohnivý starý kazatel, jehož vtípky se bavilo celé město. A nejhorší na tom bylo, že se učení valdenských líbilo princezně Anabele, se kterou byl David zasnoubený.

David si vztekle přihnul z láhve. Bylo pozdní odpoledne a on už byl poměrně dost opilý. Udržel se ale ještě na nohou a číst také dokázal.

Otevřel si Bibli a namátkou v ní našel nějaké místo. Byla to první kapitola proroka Ezechiele. Vztekle zavrtěl hlavou, ještě jednou si přihnul z láhve a po chvíli si začal číst nahlas:

A ty bytosti běhají tam a zpět, na pohled jako blýskání. Díval jsem se na ty bytosti a hle, vedle těch bytostí před jejich čtyřmi tvářemi je na zemi jedno kolo. Vzhled těch kol a jejich zpracování je jako trpyt chryzolitů, všechna čtyři mají stejnou podobu a jejich vzhled a jejich zpracování vypadá, jako když je kolo uprostřed kola. Když se dají do pohybu, pohybují se na čtyři strany; neotáčejí se, když se dají do pohybu. Mají loukotě a výšku a budí bázeň; všechna čtyři mají okolo loukotě plné oči. A když ty bytosti jdou, dají se do pohybu i ta kola vedle nich a když se ty bytosti pozvedají od země, pozvednou se i ta kola. (Ez. 1:14-19 ČSP)

„Kola s očima? To jako vážně?“ vykřikl vztekle směrem k nebi. „A tyhle nesmysly mám číst? Kvůli tomuhle mám přijít o tuhle zemi? Já tady mám být král! Slyšíš mě, Bože?“ řval jako smyslů zbavený. „Tohle je moje země. Já tady budu král a tyhle nesmysly mě o ni nepřipraví.“

Tohle na něho bylo moc. Kdesi dole na zámku začínala oslava princezniných šestnáctých narozenin. David byl o rok starší než ona a byli spolu zasnoubení už několik let. Anabela byla jedináček a její manžel měl být jednou králem téhle země. A celé roky bral jako samozřejmost, že oním manželem bude on.

„Jestli se nepokoríš před Bohem, budu muset naše zasnoubení zrušit,“ brblal si vztekle jednotlivé věty z jejího dopisu, který uměl nazpaměť. „Bůh ti dá nové srdce a nový život... studnice moudrosti, kterou jsem našla v Bibli. A nemělo to být spíš studnice blbosti?“ vykřikl znovu vztekle a přihnul si z láhve. „Co tam bude příště? Po těch kolech s očima? Třeba létající talíře a nebo dokonce mluvící záchod?“

Za chůze znovu otevřel Bibli. Tentokrát mu padl zrak na rodokmen Ježíše Krista.

„Vážně je tohle tvoje slovo, Bože?“ pokřikoval dál směrem k nebesům a popíjel při tom z lahve. „Chceš nás tady umořit nudou, když jsi nám dal tohle na čtení? To neumíš napsat nic lepšího? Co kdyby sis najal nějakého talentovanějšího spisovatele, když evidentně nemáš na to psát knížky!“

Na zámek došel už notně opilý. Oslava se konala ve velkém tanečním sále v přízemí a on se potácel mezi hosty a očima pátral po Anabele. Zahlédl ji v hloučku kamarádek, jak na něj nevěřičně zírá. Po chvíli se vzpamatovala a zamířila k němu.

„Co tady děláš, Davide?“ obořila se na něho potichu. „Říkala jsem ti, abys sem dneska nechodil.“

„Přišel jsem ti připít na zdraví, krásko,“ zahlaholil opile. „A navíc jsi říkala, že ti nemám chodit na oči, dokud aspoň neotevřu Bibli, jestli si dobře pamatuju. A už jsem ji otevřel a jsou to samé nesmysly, abys věděla. Koukající kola a mluvící záchody,“ plácal David, který už nevěděl, co doopravdy četl a co byly jeho vlastní hlášky.

„Jdi domů, Davide,“ sykla na něho Anabela. „Jsi evidentně opilý.“

„Míň než ten, kdo psal tohle,“ ukázal na knihu ve své ruce. „Jsi husa, jestli tomuhle věříš. Tohle je dobrý tak akorát pro slepičí mozeček, jaký mají holky. Každý chlap vidí na první pohled, že je to